

עמת (ירושלים) 42577-10-24 - מדינת ישראל נ' מאלך גאנם

עמ"ת (ירושלים) 42577-10-24 - מדינת ישראל נ' מאלך גאנם מחוזי ירושלים

עמ"ת (ירושלים) 42577-10-24

מדינת ישראל

נגד

מאלך גאנם (עציר)

בית המשפט המחוזי בירושלים

[27.10.2024]

כבוד השופט דוד זילר

החלטה

1. זהו ערר על החלטה של בית משפט השלום במת 12708-09-24 מיום 25.10.24 לפיו נדחתה בקשת העוררת להורות על מעצר המשיב עד לתום ההליכים.
2. כנגד המשיב הוגש ביום 5.9.24 כתב אישום המייחס לו עבירה של שהייה בלתי חוקית ועבירה של הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו. על פי המפורט בכתב האישום, המשיב נתפס בתוך הרכב כשהוא גורר נגרר קראון השייך למתלונן. כח שיטור שהבחין בכך, כרז למשיב לעצור אך המשיב לא עשה כן, ובשלב מסוים הוא ירד מהרכב ונמלט רגלית עד לתפיסתו.
3. בדיון במעצר עד תום ההליכים של המשיב מיום 11.9.24 (כב' השופטת סקפה שפירא) הורה בית משפט השלום על שחרורו בתנאי ערובה שכללה בין השאר הפקדה בסך 6,000 ש"ח. בהחלטתו בעניין זה הדגיש בית המשפט כי הוא קובע את דרגת מסוכנות המשיב על בסיס המיוחס לו בכתב האישום, ולפיו מדובר אך באישום המתאר נסיבות של חזקה תכופה ברכוש גנוב ואין אישום בעבירת רכוש.
4. המשיב לא עמד בתנאים שנקבעו לשחרורו, כאשר בקשות שלו להפחית את סכום ההפקדה לא התקבלו, ולפיכך בפועל הוא נותר עצור, וההחלטה בדבר שחרורו בערבות בוטלה ביום 10.10.24.
5. כמו כן ביום 10.10.24 הוגש כתב אישום מתוקן כנגד המשיב, המייחס לו עבירות נוספות ובהן עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, גניבת רכב, והחזקת כלי פריצה. תיקון זה נעשה, עת נתפס שותף למעשים המיוחסים אשר נמלט.
6. על פי המיוחס בכתב האישום המתוקן, נכנס המשיב לתחומי ישראל ביחד עם אחרים ברכב הנושא מספר רישוי מזויף, כשבאמתחתם כלפי פריצה לרכב, בהמשך ביצעו הם את מעשה גניבת הקראון ונסעו עימו אל עבר תחומי האזור, אז נתפסו לאחר שניסו כאמור להימלט. ביחד עם כתב האישום המתוקן, הוגש גם כתב אישום כנגד שותפו של המשיב לביצוע אותה העבירה, ולפי שנמסר כתב אישום נוסף הוגש גם כנגד שותף שלישי, לאחר שאף הוא נמלט ונתפס.
7. לנוכח כתב האישום התוקן שהוגש, הגישה המבקשת בד בבד עם כך בקשה לעיון חוזר, במסגרתה ביקשה את מעצר המשיב עד לתום ההליכים.
8. בקשה דומה הוגשה גם כנגד שותפו של המשיב לביצוע העבירות המיוחסות (מת 21727-10-24), ובהחלטה מיום 20.10.24 הורה בית משפט השלום (כב' השופטת טוקר) על מעצר עד לתום ההליכים תוך שקבע כי הגם שמדובר באותו עניין בנאשם בלא עבר, קיים חשש הימלטות ומסוכנות.

9. בכל הנוגע למשיב שכאן, בהחלטה מיום 22.10.24 קבע בית משפט השלום (כב' השופט שקד) נקבע דבר קיומן של ראיות לכאורה כלפי המשיב, אך נקבע גם כי הגם כתב האישום המתוקן, ניתן להורות על שחרורו בתנאים, הגם שמחמירים יותר מאלו שבהחלטה מיום 11.9.24, והורה לפיכך על תנאים, הכוללים הפקדת סך 7,000 ש"ח.
10. על החלטה זו הוגש ערר על ידי המבקשת (עמ"ת 41347-10-24). לאחר דיון מיום 23.10.24 (כב' השופט רנר), הוסכם כי בשים לב למעצרו של השותף לדבר העבירה עד לתום ההליכים, יושב עניינו של המשיב לבית משפט השלום, על מנת שישקול עובדה זו גם כן בהחלטתו בעניין.
11. ביום 25.10.24 הורה בית המשפט השלום (כב' השופט טוקר), כי משהוחלט בהחלטות הקודמות שניתנו כי ניתן לאיין את מסוכנות המשיב בדרך של קביעת תנאים, אין בהתחזקות הראיות כדי להקים עילה לעיון מחדש, ומשכך תנאי השחרור שנקבעו בהחלטה מיום 22.10.24 יותרו בעינם. מכאן הערר הנוכחי.
12. המשיב טוען שאין להתערב בהחלטת בית משפט השלום, וזאת מעת שלדבריו שלושה מותבים של בית משפט השלום לא סברו כי יש מקום לעצרו. לעניין זה נטען כי גם לפי עובדות כתב האישום המקורי, מובן היה כי מדובר למעשה בייחוס עבירת גניבה למשיב, ומשכך כל שינוי בנסיבות האישום לא ארע. עוד נטען כי כב' השופט טוקר, היא שהחליטה בעניין מעצרו עד לתום ההליכים של השותף, ומשכך משהיא שגם החליטה בעניינו של המשיב שלא לעצרו, מובן כי היתה היא ערה להבדלים שבין המשיבים.
13. כן נטען כי המשיב אך נסע לעבודה באולם חתונות ונקלע לארוע הגניבה, לו לא היה שותף. אציין לעניין זה, כי משנקבע דבר קיומן של ראיות לכאורה בעניינו, לטעון זה יש כמובן משקל מוגבל, מה גם שאף לפיו, עדיין מדובר במי שנכנס לישראל מהאזור באופן בלתי מורשה, וגם ניסה לברוח משוטרים ולהפריע להם במילוי תפקידם.
14. בין כך ובין אחרת, לאחר שקילה, החלטתי כי יש מקום לשנות מהחלטת בית המשפט השלום ולהתערב בה.
15. המעשים המיוחסים למשיב, ודאי לרקע האמור בכתב האישום המתוקן, מלמדים על רמת מסוכנות גבוהה. המדובר במי שנכנס לישראל שלא כחוק, וזאת לשם ביצוע עבירה. הוא ביצע את העבירה בהיותו חלק מחוליה מאורגנת, ולאחר מכן ניסה להימלט תוך הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. כל אחד ממעשים אלו מלמד על תעוזה, העדר מורא מהחוק, ומסוכנות; ולא כל שכן שעה שכלל האמור בוצע במצטבר. המסוכנות במצב זה היא ניכרת, כמו גם חשש ההימלטות, בהינתן שמדובר במי שניסה להימלט מהשוטרים, עת קראו הם לו לעצור; והדברים מתחזקים עוד, לרקע ניסיון ההימלטות גם של השותפים.
16. בכל הנוגע לסוג העבירות שעל הפרק, המסוכנות הגלומה בהן, וחשש ההימלטות, ציין בית המשפט העליון לא מזמן בבש"פ 2593/24 פלוני נ' מדינת ישראל (9.4.24), כי "תופעת גניבת רכבים מישראל והעברתם לשטחים מהווה מכת מדינה... [ו]יש בה לפגוע בביטחון הציבור". ובהמשך: "... העובדה שעסקינן 'רק' בעבירת ניסיון איננה שוללת מניה וביה קיומה של עילת מעצר... עסקינן במי שפעל באופן מתוכנן כחלק מחוליה מאורגנת, ואף נכנס שלא כדין לישראל בעת מלחמה, דבר המלמד על תעוזתו... נוכח היותו של המבקש תושב הרשות, קיים חשש טבוע להמלטות מאימת הדין... אף העובדה שמדובר בעבירה ראשונה לא מובילה כשלעצמה לשלילת קיומה של עילת מעצר".
17. ודוק: דברים אלו נאמרו בהליך בו היה מדובר "רק" בניסיון גניבת רכב, ובמי שהוא קטין, ובכל זאת החליט בית משפט העליון כי אין מנוס מלעצרו. בענייננו, מדובר במי שביצע את הגניבה בפועל, והוא אינו קטין, ומדובר גם במי שביצע את המעשים המיוחסים כחלק מחוליה שנכנסה לשם כך לישראל שלא כחוק, זאת ברכב עם מספר רישוי מזויף, כשבאמתחתה כלי פריצה, וכשבהמשך ניסו הוא (ויתר חברי החוליה) להימלט מהשוטרים עד שנתפסו.

18. כאמור, התעוזה, העדר הרסן ומורא מפני הדין בישראל, והסכנה שבכל אלו אינם צריכים הסבר. אין מקום לטעמי, בנסיבות מסוג זה, לאפשר שחרור אדם כזה לשחרור חזרה לאזור, על הסיכון בביצוע חוזר של העבירה, הימלטות, וכיו"ב, וזאת הגם הערבויות הכספיות שנדרש הוא להפקיד.
19. לאמור יש להוסיף את החומרה והמסוכנות הקיימים בעת המלחמה הנוכחית, לעבירה שעניינה כניסה בלתי חוקית לישראל, שאף היא ארעה במקרה זה. ור' לכך, בין היתר, בש"פ 7911/23 אבו טעימה נ' מדינת ישראל (2.11.23), וכך לא כל שכן עת הדברים מצטרפים לעבירות גניבת הרכב וניסיון ההימלטות המתוארות לעיל, שבוצעו אגב כניסה לא חוקית זו.
20. עוד יש להוסיף לאמור את דבר מעצרו של שותפו לביצוע העבירה המיוחסת עד לתום ההליכים, אשר נראה נכון בנסיבות העניין, וכאשר איני רואה מקום לאבחנה בין המשיב שבעניינינו לבין שותפו. אציין כי בהחלטת בית משפט השלום בענייניו של המשיב, לא בא הסבר למעשה לפער זה.
21. לעניין טעון ב"כ המשיב כי מספר מותבים בבית משפט השלום סברו כי אין לעצור את המשיב גם לאחר כתב האישום המתוקן, אציין כי ככל שהדברים נוגעים להחלטה הראשונה שניתנה לאחר תיקון כתב האישום, הרי שהמבקשת הגישה ערר עליה לבית המשפט המחוזי. בית המשפט המחוזי לא קיבל החלטה בעניין, הואיל והשיב את התיק לבית משפט השלום לשקילה נוספת הנוגעת לענייניו של השותף לדבר העבירה. במצב כזה, איני סבור כי בהחלטות שניתנו יש כדי למנוע דיון לגופו בשאלת המסוכנות, וחשש ההימלטות מהדין, הכל כמפורט לעיל, וזאת עת מובא העניין בפניי.
22. ב"כ המשיב טען עוד, כי נפל פגם במעצרו של המשיב מעת שעוכב הביצוע שניתן בבית משפט השלום היה לפי חישובו לפרק זמן של מעל 48 שעות; ובעת הדיון שנערך בשעות הבוקר היום, לא הובא המשיב פיזית לדיון, אלא רק בהיוועדות חזותית (כפי הנראה נפלה שגגה נוכח תקופת החג/אסוף השבוע), דבר שהביא לדחיית הדיון בענייניו לאחר הצהריים של היום (שעה 17:00). איני רואה בפגמים נטענים אלו, גם אם נפלו (ואיני קובע כך), כדי להכריע בעניין זה. סופו של יום, כידוע גם אם נופלים פגמים, ובענייניו מדובר בפגמים נטענים של לכל היותר מספר שעות, יש לבחון גם את הדברים לגופם, ובהינתן המסוכנות הנשקפת מהמשיב, ובהיותו תושב האזור על חשש ההימלטות הטמון, איני רואה כי עובדות אלו צריכות להשפיע על התוצאה הסופית.
23. בכלל הנסיבות האמורות, אני רואה לקבל את הערר ולהורות על מעצר המשיב עד לתום ההליכים. בהינתן השעה בה ניתנת החלטה זו, ב"כ המבקשת מתבקש להעביר וליידע בה את שב"ס.
24. החלטה זו מהווה צו מעצר.
- ניתנה היום, כ"ה תשרי תשפ"ה, 27 אוקטובר 2024, בהעדר הצדדים.